nam puid tulle peäle, et tulli ja ſuits neid piddi taggaſi hirmutama. Et ſe hone maddal ja kattus wägga waene olli, ſe teggi meile kartuſt, et nemmad ſeält ſiſſe piddid tullema. — Korraga ollid ka kolm tükki, kattukſel, ja kui neljas tulli, kukkus ſe ſuitſo auguſt ſiſſe otſekohhe tullesſe, — ſelle laſkſin ma püſſiga mahha."

„Mart arwas, et nemmad ennam kattukſele ei piddand tullema, — ja ſe olli ka jälle tõſſi; ei nemmad kippund ennam kattukſele, ſeſt kattukſe auguſt paistis tulli, ja ſedda nemmad kartſid. Agga ukſe ja hakkende tagga olli keige ſe ö läbbi hirmus ſuur kiſſa ja kiskuminne. — Agga arwas ka Mart, et kui walge piddi tullema, et neid ſiis weel ennam piddi korjama, ja et meie neiſt milgikombel piddand lahti ſama. Ja kui meie ka ſes maiakesſes nende eeſt monne päwa warjul piddime ollema, ſiis tappaks meid wimaks nälg ja ſaaks meie ſurno kehhad neile ommeti roaks. Ehk kui nemmad ka piddid ärlahkuma, ſiis ei olleks meil hobboſid kellega ſedda preilit ärra ſada ſiit kaugelt läbbi süggawa lumme."

„Teiſel hommikul, kui walge ſai, näggime läbbi hakna aukude, et neid weel rohkem olli, kui öſe, — kargaſid jälle wahheſt kümmekonna kaupa kattukſele, et ſe meie kaela piddi langema.

„Selle ſure hädda ſees palluſime keik, hirmo täis, kangeste Jummalat, et temma meie ello wõttaks hoida ſeſugguſe kolleda surma eeſt, — ja ollime, et meie keddagi lota ei teädnud, wimiſt otſa odates kui pool surnud."

„Korraga kuulſime ennam kui wiiskümmend püſſi pauko, küttide heält ja hüüdmiſt, ja koerte haukumiſt. Hundid kargaſid kattukſelt mahha, ja jookſid ſure hulgumiſſe ja kiſſaga metſa. Mart teggi öiete tasſakeste ukſe lahti, hüdis römo heälega: „Hundid on keik kaddund, küttid tullewad metſaſt wälja!""

„Siis läkſime ka meie wälja, ja näggime omma ärrapeäſtjad, need näggid ka meid, ja tullid meie jure. Ärrapeäſtjatte perremees